

Stanovisko žalované jest však pochybeným.

Nepopíráť sama, že zavinila onu škodu na úrodě strany žalující, která byla způsobena vodou z kanálu vystoupivší a že z této škody jest práva.

Povinnost její k náhradě škody zakládá se tedy nikoli pouze na smlouvě, kterouž se zavázala, že nahradí škodu způsobenou puknutím roury kanálové, nýbrž i na zákonných ustanoveních 30. hlavy obecného zákoníka občanského o náhradě škody.

Předpoklad pro použití §. 1302. vš. obč. zák. pak skutečně jest dán.

Zjištěno bezvadně soudem prvním, že byly pozemky strany žalující zaplaveny jak vodou z kanálu vystoupivší, tak i vodou přitekoucí z Moravy.

Žalovaná pak sama v podání svém tvrdila, že ono vniknutí vody, které dalo podnět k žalobě o náhradu škody, zaviněno bylo fondem pro úpravu Moravy snížením břehu a také strana žalující přičítá tomu vniknutí vody se strany této.

Obě strany shodují se tedy v tom, že stíhá zavinění v tom směru také správu fondu pro úpravu Moravy.

Byli tu tedy skutečně dva škůdci ve smyslu §. 1295. obč. z. a ježto nelze zjistiti podílů toho kterého na způsobené škodě, byl soud odvolací oprávněn k použití §. 1302. o. z. obč.

Naproti tomu jest odůvodněna stížnost do výroku o útratách.

Byť i stanovení náhrady žalobkyni příslušející záviselo na vyšetření znalci nutno hleděti k tomu, že přepjala svůj nárok na náhradu, takže vysoudila jen tři pětiny obnosu zažalovaného, pročež přičteny jí přiměřeně jen dvě třetiny útrat sporu. (§ 43. c. s. ř.)

(Rozh. 5. července 1911 č. j. Rv III 1333/11.) Křepelka.

Příhoda při provozování jízdy, má-li býti kvalifikována jako »událost při provozování jízdy« ve smyslu § 1. zák. o ručení drah, musí býti něčím mimořádným, od pravidla se odchylujícím.

Žaloba A. S. podaná u obchodního senátu sborového soudu v B. proti místní elektrické dráze o náhradu 7289 K s přísl., byla ve všech stolicích odkázána, v poslední z těchto podstatných

d ů v o d ů:

Poněvadž se žaloba opírá o zákon o ručení drah. třeba nejprve zkouseti, zda žalobce prokázal »událost při provozování jízdy«. Obě první instance právem tuto otázku zodpověděly záporně. Pod pojem »události při provozování jízdy« nedá se řaditi každá příhoda v provozování jízdy dráhy hnané parou neb jinou silou elementární, která může mít v zápětí poranění anebo usmrcení člověka; příhoda ta musí, má-li býti kvalifikována jako »událost při provozování jíz-

dy«, býti něčím mimořádným, od pravidla se odchylujícím. To se podává už jednak ze slovního významu slova »událost« (»Ereignung«), jednak i ze zákonného ustanovení, dle něhož platí domněnka »zavinění« podniku na události při provozování jízdy. Dle toho tedy nárazy a zpětné nárazy, které na pouliční dráze jsou buď nutně neb alespoň pravidelně spojeny s každým překročením výhybky, s jízdou po značnější zakřivenině kolejí a s každým silnějším a v rychlejším tempu provedeným zabrzděním, nejsou »událostí při provozování jízdy« ve smyslu zákona o ručení drah. Zpětný náraz, následkem něhož žalobce dle svého tvrzení byl zraněn, musil by býval míti povahu zcela mimořádnou, a musila by síla jeho značně převyšovati sílu nárazů případů pravidelných, aby mohl býti kvalifikován tak, jak si toho přeje dovolatel.

Naproti tomu bylo zjištěno v tomto případě, že zpětný náraz přivoděný rychlým zabrzděním motorového vozu, nebyl prudký, poněvadž vůz v kritickém okamžiku jel zcela pomalu. O »události při provozování jízdy« ve smyslu zákona o ručení drah tedy řeči býti nemůže. Nelze-li ale za takových okolností vůbec užití zákona o ručení železných drah, netřeba se zabývati nárokem žalobním, opírajícím se o případné zavinění místní elektrické dráhy, jež by bylo posouditi dle všeobecného zákoníka občanského, poněvadž k takovému rozhodnutí nebyl by povolán senát obchodní, nýbrž civilní oddělení soudu dovolaného a k nepřislušnosti obchodního senátu musí býti přihlédáno dle § 104. odst. 2. j. n. a § 477. č. 3. c. s. ř. z moci úřední.

(Rozhodnutí nejv. soudu z 5./IV. 1911, Rv III 124/11.)

J. M...ina.

Dodatek k firmě »první« jest nepřipustný dle zákona.

C. k. krajský soud v P. zamítl usnesením ze dne 15. května 1911 Firm 940 návrh obchodníka A. na zápis firmy »První plzeňská velkopražírna sladové a žitné kávy v Plzni« s odůvodněním, že označení dotyčného podniku by neodpovídalo faktickým poměrům, ježto v Plzni již firma »První plzeňská pražírna na kávu« v rejstříku jest zapsána.

Rekursu navrhovatele c. k. vrchní soud zemský v království Českém nevyhověl usnesením ze dne 31. května 1911 č. j. R IV. 210/11 a to z těchto

d ů v o d ů:

Kdyby i označení závodu stěžovatele jako »první« časově odpovídalo skutečnosti, nelze přes to dodatek takový dle zákona uznati za přípustný, jakým jest pouze dodatek sloužící k bližšímu označení předmětu nebo osoby majitele závodu. Dodatek však, o